

Sygnatura akt XI C 1239/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Wójcik

Protokolant: Aleksandra Mazur

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko P. S. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt XI C 1239/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., pozwem z dnia 20 czerwca 2014 r. (data stempla pocztowego), wniosła o zasądzenie od pozwanej P. S. (2) z domu K. na jej rzecz kwoty 2 713, 20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł oraz koszty przesyłek poleconych: wezwania ostatecznego do zapłaty w kwocie 3,80 zł i pozwu w kwocie 4,20 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że pozwana była studentem (...) Wyższej Szkoły (...) we W.. W związku ze złożeniem podania o przyjęcie na studia, wydaniem decyzji o przyjęciu oraz złożeniem ślubowania i immatrykulacją, a także zawartą umową z dnia 15 września 2006 r. pozwana zobowiązała się do ponoszenia opłat za naukę. Pomimo przyjętego na siebie zobowiązania, P. S. (1) nie uregulowała w całości należnych opłat. Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 stycznia 2014 r. zawartej pomiędzy stroną powodową, a (...) Szkołą Wyższą we W., strona powodowa wstąpiła w prawa cedenta i nabyła wierzytelność z wyżej wymienionego tytułu wobec pozwanej. Jednocześnie powodowa spółka wskazała, iż na podstawie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 stycznia 2013 r. (...) Wyższa Szkoła (...) z siedzibą we W. została połączona poprzez jej włączenie do (...) Szkoły Wyższej z siedzibą we W.. Mocą tej decyzji ustalono, że majątek (...) Wyższej Szkoły (...) stał się majątkiem (...) Szkoły Wyższej, która przejęła także prawa i zobowiązania, w tym finansowe szkoły włączanej. Powódka określiła, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się należność stanowiące sześć rat po 240 zł z tytułu zaległości w nieopłaconym czesnym, z terminami zapłaty do 15 dnia każdego miesiąca od kwietnia 2007 r. do września 2007 r. oraz kwota 1 273,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczanych od każdej z ww. składowych zadłużeń w okresie od daty wymagalności każdej z nich do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu. Nadto podała, że pozwana

została wezwana do zapłaty powyższych zaległych opłat za studia listem poleconym, lecz mimo tego należności nie uregulowała.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, jednakże na rozprawie w dniu 20 maja 2015 r., stawiając się osobiście, wniosła o oddalenie powództwa zarzucając dochodzonemu przez powodową spółkę roszczeniu upływ terminu przedawnienia. Zgłaszając zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia pozwana oświadczyła, że nigdy nie uznała przedmiotowego roszczenia ani też nie zrzekła się korzystania z zarzuty przedawnienia. Wskazała, że wystąpiła do poprzednika prawnego strony powodowej jedynie z wnioskiem o rozłożenie na raty zaległości za czesne, na co poprzednik prawny strony powodowej wyraził zgodę. Pozwana zarzuciła nadto, iż zaległości za czesne, których dotyczył wniosek o rozłożenie na raty nie obejmowały czesnego za okres od kwietnia 2007 r. do września 2007 r., gdyż w tym okresie nie była już studentem. Jednocześnie oświadczyła, że nie zapłaciła zaległości, które miała w momencie składania wniosku o rozłożenia na raty, z uwagi na chorobę i ciężką sytuację finansową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pierwotny wierzyciel pozwanej, (...) Wyższa Szkoła (...) z siedzibą we W. (dalej: (...)) była od dnia 31 maja 2000 r. uczelnią niepubliczną, wpisaną do rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych.

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2002 r. Minister Edukacji Narodowej i Sportu zatwierdził statut powyższej uczelni.

(dowód:

- odpis z Rejestru Uczelni Niepublicznych i Związków (...), k.23-25;
- decyzja Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 20.08.2002r. wraz ze statutem (...) we W., k. 30-35)

Podaniem z dnia 15 września 2006 r. P. S. (2) (obecnie S.) wniosła o przyjęcie na pierwszy rok studiów w (...) Wyższej Szkole (...) we W. na kierunek: administracja, specjalność administracja publiczna w systemie studiów niestacjonarnych. Tego samego dnia P. S. (1) złożyła pisemnie oświadczenie m.in., że zapoznała się ze Statutem i Regulaminem Uczelni, przyjmuje je do wiadomości oraz zobowiązała się do ich przestrzegania. Nadto oświadczyła, iż znane jej są zasady odpłatności za studia i zobowiązała się do terminowego wnoszenia opłat. Decyzją Komisji Rekrutacyjnej (...) z dnia 22 września 2006 r. P. S. (1) została przyjęta w poczet studentów pierwszego roku studiów niestacjonarnych pierwszego stopnia w roku akademickim 2006/2007, na kierunku administracja.

(dowód:

- podanie o przyjęcie na studia z dnia 15.09.2006 r. wraz z załącznikiem nr 1 do podania, k. 26- 26 verte;
- decyzja Komisji Rekrutacyjnej (...) z dnia 22.09.2006 r., k. 27)

W zawartej w dniu 15 września 2006 r. między pozwaną a (...) we W. umowie, strona powodowa zobowiązała się zapewnić P. S. (1) 3-letnią naukę w (...) Wyższej Szkole (...) we W. na wybranej specjalności (§ 1 umowy). Pozwana natomiast zobowiązała się do terminowego uiszczenia opłaty wpisowej i opłaty za naukę zwanej „czesnym” (§ 2 ust. 1 umowy). Opłata za naukę - czesne na studiach niestacjonarnych w roku akademickim 2006/2007 wynosiła 1 800 zł i mogła być wnoszona jednorazowo za semestr, z góry w kwocie 1 700 zł, bądź też w ratach miesięcznych w kwocie 360 zł, przy czym czesne miesięczne wpłacane w ratach miało być uiszczane za semestr zimowy od października do lutego i za semestr letni od marca do lipca w terminie do 15-go dnia każdego miesiąca za miesiąc bieżący (§ 3 umowy). Pozwana składając w dniu 7 października 2006 r. ślubowanie, zobowiązała się m.in. do przestrzegania Statutu Uczelni, Regulaminu Studiów i innych przepisów obowiązujących w Uczelni. Na mocy § 14 ust. 1 pkt 6 Regulaminu Studiów (...), do obowiązków studenta należało między innymi terminowe regulowanie należności za studia.

(dowód:

- umowa z dnia 15.09.2006 r. zawarta między pozwaną a (...), k. 28 -28 verte;

- obwieszczenie Rektora (...) z dnia 21 czerwca 2006 r. wraz z zarządzeniem nr (...) z dnia 5 stycznia 2006 r. w sprawie opłat za studia w (...) w roku akademickim 2006/2007, k. 43-45;

- rota ślubowania z dnia 07.10.2006 r., k. 29;

- uchwała nr 1/2006 Senatu (...) – Regulamin Studiów (...) we W., k. 36-40)

P. S. (1) była studentką (...) we W. w roku akademickim 2006/2007. W dniu 13 marca 2007 r. złożyła ona oświadczenie o rezygnacji ze studiów, co skutkowało wydaniem w tym samym dniu przez Dziekana (...) decyzji o skreśleniu pozwanej z listy studentów.

(dowód:

- oświadczenie o rezygnacji ze studiów z dnia 13.03.2007 r., k. 46;

- decyzja o skreśleniu z listy studentów z dnia 13.03.2007 r., k. 46 verte)

P. S. (1) nie zapłaciła czesnego za miesiące listopad i grudzień 2006 r. oraz styczeń i luty 2007 r. W dniu rezygnacji ze studiów (13 marca 2007 r.) pozwana złożyła podanie o rozłożenie na raty zaległości w opłacie czesnego.

(bezsporne między stronami, a nadto dowód:

- podanie o rozłożenie na raty zaległości w opłacie czesnego z dnia 13.03.2007 r., k. 42;

- przesłuchanie pozwanej, protokół rozprawy z dnia 20 maja 2015 r., k.73 verte;

- rozliczenie z kontrahentem z dnia 28.01.2014 r., k. 41)

Podanie pozwanej zostało rozstrzygnięte pozytywnie. Decyzją Rektora zaległość w kwocie 1 440 zł została rozłożona na sześć równych miesięcznych rat po 240 zł każda, z terminem płatności do 15 - go dnia każdego miesiąca poczynając od kwietnia 2007 r.

(dowód:

- pismo (...) we W. z dnia 28.03.2007 r., k 42 verte)

Z dniem 1 lutego 2013 r. nastąpiło połączenie uczelni niepublicznych poprzez włączenie (...) Wyższej Szkoły (...) z siedzibą we W. do (...) Szkoły Wyższej z siedzibą we W. na mocy decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w której ustalono, iż majątek (...) staje się majątkiem (...) Szkoły Wyższej z siedzibą we W., która to z dniem uprawomocnienia się decyzji przejmuje, prawa i zobowiązania (w tym finansowe) (...).

(dowód:

- odpis z Rejestru Uczelni Niepublicznych i Związków (...), k.23-25;

- decyzja Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 20.08.2002r. wraz ze statutem (...) we W., k. 30-35)

Z dniem 1 września 2011 r. Rektorem (...) Szkoły Wyższej we W. na czteroletnią kadencję został powołany dr hab. R. K., który to następnie z dniem 16 października 2012 r. obowiązki Prorektora ds. finansowych powierzył dr C. M.. Od dnia 2 lipca 2013 r. w powyższej uczelni obowiązywał statut w zmienionym kształcie, zatwierdzony uchwałą nr 60/2013 Zarządu (...) Towarzystwa (...).

(dowód:

- uchwała nr 32/2011 Zarządu (...) Towarzystwa (...) we W. z dnia 12.04.2011 r., k. 21;

- pismo z dnia 15.10.2012 r., k. 22;

- uchwała nr 60/2013 Zarządu (...) Towarzystwa (...) we W. z dnia 02.07.2013r. wraz ze Statutem (...) Szkoły Wyższej we W., k. 14-20;

- odpis pełny z rejestru stowarzyszeń (...), k. 12-13)

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 stycznia 2014 r. (...) Szkoła Wyższa we W. przeniosła na rzecz (...) sp. z o.o. w W. wierzytelność przysługującą jej wobec P. S. (2) z d. K. z tytułu zaległości w płatności czesnego za okres od listopada 2006 r. do lutego 2007 r. Wraz z wierzytelnością (...) Szkoła Wyższa we W. przeniosła na stronę powodową wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

(dowód:

- wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.01.2014 r. wraz z wyciągiem z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.01.2014r., k. 48-49)

Pismem z dnia 5 lutego 2014 r., wysłanym listem poleconym, strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2 645,11 zł tytułem nieopłaconego czesnego (raty od I do VI) oraz odsetek ustawowych liczonych od dnia wymagalności każdej z wskazanych rat.

(dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 05.02.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 50-51)

W toku postępowania ustalono, że pozwana od chwili zawarcia związku małżeńskiego nosi nazwisko (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanej zapłaty należności z tytułu pobierania przez pozwaną nauki w (...) Wyższej Szkole (...) z siedzibą we W. za okres od listopada 2006 r. do lutego 2007 r., które to należności zostały przez poprzednika prawnego powódki rozłożone na sześć rat w kwocie 240 zł każda z terminami płatności do 15-tego dnia każdego miesiąca poczynając od kwietnia 2007 r., którą to wierzytelność nabyła umową sprzedaży wierzytelności z dnia 29 stycznia 2014 r. Ponadto strona powodowa żądała skapitalizowanych odsetek ustawowych od składowych zadłużenia naliczanych od daty wymagalności każdej z sześciu rat do dnia poprzedzającego wywiedzenie powództwa.

Natomiast pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był zasadniczo niesporny. Sąd ustalił go na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, których treści nie zaprzeczyła pozwana ograniczając się do podniesienia zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia oraz wskazania, iż wystosowany przez nią wniosek do poprzednika prawnego powódki o rozłożenie zaległości na raty, nie obejmował czesnego za okres od kwietnia 2007 r. do września 2007 r., gdyż w tym czasie nie była już ona studentem (...) Wyższej Szkole (...) z siedzibą we W. (o czym mowa poniżej). Postępowanie dowodowe zostało ponadto uzupełnione przesłuchaniem pozwanej, którego treść pozostawała zbieżna ze wskazanymi powyżej dokumentami.

W pierwszej kolejności, należało rozważyć legitymację czynną strony powodowej. Analizując umocowanie strony powodowej do wystąpienia z powództwem Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu

wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Podstawowym więc wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Umowa przelewu może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Jedynie art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W tym zakresie mają więc zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnej (art. 75-77 k.c. i 79-80 k.c.). Analiza zaoferowanych przez stronę powodową w poczet materiału dowodowego dokumentów, w szczególności wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 stycznia 2014 r., doprowadziła Sąd do przekonania, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. skutecznie wstąpiła w prawa pierwotnego wierzyciela pozwanej, w związku czym była umocowana do wystąpienia z niniejszym powództwem.

Pozwana w toku postępowania przyznała, że nie zapłaciła czesnego za okres od listopada 2006 r. do lutego 2007 r. (cztery raty). Zgodnie z art. 229 k.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Sąd nie doszukał się okoliczności mogących budzić wątpliwości, co do prawdziwości przyznania powódki i uznał fakt istnienia zaległości w zapłacie czesnego za wskazany okres za bezsporny. Ponadto pozwana nie kwestionowała wysokości wskazanej zaległości, która wynikała wprost z umowy z dnia 15 września 2006 r. zawartej pomiędzy pozwaną, a (...) Szkołą Wyższą (...) z siedzibą we W., Sąd uznał zatem tę okoliczność za przyznaną w oparciu o art. 230 k.p.c. zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd mając na uwadze wynik całej rozprawy może fakty te uznać za przyznane. W ocenie Sądu brak jednocześnie przesłanek mogących wzbudzać jakiegokolwiek wątpliwości, co do przyznania wskazanej okoliczności przez pozwaną, które znajdują swoje potwierdzenie w pozostałych dowodach w postaci: rozliczenia z kontrahentem, wezwania do zapłaty z dnia 5 lutego 2014 r., podania pozwanej z dnia 13 marca 2007r. o rozłożenie na raty zaległości w opłacie czesnego i pisma (...) Szkole Wyższej (...) z siedzibą we W. kierowanego do pozwanej z dnia 28 marca 2007r.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwana błędnie zinterpretowała treść pozwu oraz załączonych do niego dokumentów, co skutkowało powstaniem u niej mylnego przekonania, iż strona powodowa dochodzi należności tytułem czesnego za okres od kwietnia 2007 r. do września 2007 r. Wymienione w pozwie należności, składające się na kwotę główną dochodzonego roszczenia nie stanowią – jak mylnie uznała pozwana – rat czesnego za poszczególne miesiące nauki tj. od kwietnia 2007 r. do września 2007 r. Interpretacja całości przedłożonych przez stronę powodowa dokumentów, w tym w szczególności podania pozwanej z dnia 13 marca 2007 r. o rozłożenie na raty zaległości w opłacie czesnego oraz pisma (...) z dnia 28 marca 2007 r., wskazuje jednoznacznie, iż strona powodowa w niniejszym postępowaniu dochodziła zaległych należności w zapłacie czesnego za okres od listopada 2006 r. do lutego 2007 r. w łącznej wysokości 1 440 zł, która to kwota została na wniosek pozwanej rozłożona na sześć równych rat po 240 zł, płatnych do 15 dnia każdego miesiąc, poczynając od kwietnia 2007 r. Zatem za bezzasadny uznać należało zarzut pozwanej, że strona powodowa domaga się zapłaty czesnego, za okres w którym powódka nie była już studentką (...).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że strona powodowa wykazała wysokość dochodzonego pozwem roszczenia poprzez przedłożenie dowodów w postaci: rozliczenia z kontrahentem, wezwania do zapłaty z dnia 5 lutego 2014 r., decyzji o skreśleniu pozwanej z listy studentów z dnia 13 marca 2007 r. wydanej w związku z pisemną rezygnacją P. S. (1) ze studiów w (...), a ponadto podania pozwanej z dnia 13 marca 2007 r. o rozłożenia na raty zaległości i pisma (...) Szkole Wyższej (...) z siedzibą we W. kierowanego do pozwanej z dnia 28 marca 2007r. Z dokumentów tych jednoznacznie wynika, że pozwana nie uściła czesnego za miesiące listopad i grudzień 2006 r. oraz styczeń i luty 2007 r. poprzedzające zresztą jej rezygnację ze studiów i skreślenie z listy studentów. Obowiązek zapłaty czesnego pozwana przyjęła na siebie z chwilą zaakceptowania roty ślubowania i zawierającego się w niej obowiązku przestrzegania Regulaminu i Statutu obowiązującego w (...) z siedzibą we W., jak i w umowie z dnia 15 września 2006 r. Sam fakt zaliczenia do grona studentów implikował obowiązek regulowania płatności przez pozwaną, na które uprzednio wyraziła zgodę i które wiązały się z podjętą przez nią decyzją o kształceniu. Umowa z dnia 15 września

2006 r. doprecyzowała wysokość i termin płatności czesnego za studia. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe oraz przyznanie powyższych okoliczności przez pozwaną, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości i pozwalają z całą stanowczością stwierdzić, że pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku zapłaty czesnego za cztery miesiące nauki, także pomimo rozłożenia przez poprzednika prawnego powódki powstałej w ten sposób zaległości na sześć rat z terminem płatności ostatniej do dnia 15 września 2007 r.

Wobec wykazania przez stronę powodową swojej legitymacji czynnej, istnienia roszczenia dochodzonego pozwem i jego wysokości, do rozważenia pozostał zarzut zgłoszony przez pozwaną, a dotyczący przedawnienia dochodzonego roszczenia. Istota sporu pomiędzy stronami sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy umowę zawartą pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwaną należy zakwalifikować jako umowę nazwaną, a więc stosować do niej ogólne terminy przedawnienia określone w art. 118 k.c., czy też umowę nienazwaną, do której zastosowanie znajdzie przepis art. 750 k.c., a tym samym 2-letni okres przedawnienia zgodnie z art. 751 pkt 2 k.c.

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż do dnia 31 sierpnia 2005 r. obowiązywała ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U.1990, poz. 65, nr 385), zaś w dniu 1 września 2005 r. weszła w życie ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005r. (Dz.U.2012. poz. 572 ze zm.). Koniecznym pozostaje wskazanie, iż wobec rozbieżnej praktyki sądów w skali całego kraju, kwestia określenia terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę czesnego wynikającego z umowy o warunkach odpłatności za studia, o której stanowi art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, została rozstrzygnięta przez ustawodawcę poprzez nowelizację powyższej ustawy, jaka została wprowadzona ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014, poz.1198). Na mocy wskazanej ustawy nowelizującej, w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym dodano art. 160a regulujący warunki zawierania między studentami a uczelnią umów mających za przedmiot warunki pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów, opłat za usługi edukacyjne, a także ich wysokość. Na szczególną uwagę zasługuje ust. 7 powołanego artykułu, zgodnie z którym roszczenia wynikające z tego typu umów przedawniają się z upływem trzech lat. Zatem ustawodawca definitywnie rozstrzygnął, budząc dotychczas wiele wątpliwości i skutkującą skrajnie odmienną praktyką orzecniczą, kwestię zastosowania właściwych terminów przedawnienia dla tego typu roszczeń.

W dalszej mierze, istotnym staje się podkreślenie, iż zgodnie z dyspozycją art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym warunki odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 tej ustawy określa umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. Ponadto na mocy art. 269 ust. 2 wskazanej ustawy umowy, o których mowa w art. 160 ust. 3, obowiązują od roku akademickiego 2006/2007.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy zaznaczyć, że jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwana ubiegała się o przyjęcie na studia w (...) we W. w roku akademickim 2006/2007, zaś pozytywna decyzja Komisji Rekrutacyjnej (...) została wydana w dniu 22 września 2006 r., a ślubowanie pozwanej nastąpiło w dniu 7 października 2006 r. Skoro zatem pozwana została przyjęta na studia już w okresie obowiązywania ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, zastosowanie znajdzie przepis art. 269 ust. 2 cytowanej ustawy, na mocy którego pozwana zobowiązana była wnosić opłaty za zajęcia na zasadach określonych w pisemnej umowie zawartej z uczelnią. Natomiast w kwestii przedawnienia przedmiotowego roszczenia zastosowanie znajdują obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym albowiem po myśli art. 32 ustawy nowelizującej (Dz.U. 2014, poz.1198), do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Tym samym ustawodawca przesądził o stosowaniu 3-letniego terminu przedawnienia, również do umów zawartych przed wejściem w życie ustawy nowelizującej, co nastąpiło w dniu 1 października 2014 r.

Fakt uznania przez pozwaną ciążącego na niej zobowiązania do zapłaty czesnego za okres od listopada 2006 r. do lutego 2007 r. w następstwie złożenia przez nią w dniu 13 marca 2007 r. wniosku o rozłożenie zaległości na raty, niewątpliwie skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Uznanie długu nie doprowadziło jednakże do zmiany materialnoprawnej podstawy dochodzonego roszczenia oraz zastosowania

ogólnych terminów przedawnienia określonych w art. 118 k.c. W szczególności nie sposób przyjąć, iż w następstwie uznania przez pozwaną długu oraz wyrażania przez poprzednika prawnego strony powodowej zgodny na rozłożenia na raty przysługującego jej świadczenia, doszło do nowacji zobowiązania stron (art. 506 § 1 k.c.). Okoliczność wyrażenia przez wierzyciela zgody na spełnienie przez pozwaną zaległego świadczenia poprzez zapłatę sześciu miesięcznych rat z terminem płatności do 15 dnia każdego miesiąca poczynając od kwietnia 2007 r. implikowało jedynie przesunięcie terminu wymagalności zapłaty należności z tytułu chesnego i jako takie nie powodowało wygaśnięcia dotychczasowego zobowiązania.

Uznać więc trzeba, że roszczenie dochodzone niniejszym pozwem, przysługujące pierwotnie (...) Wyższej Szkoły (...) we W., a następnie stronie powodowej (w związku z przeniesieniem wierzytelności umową sprzedaży wierzytelności z dnia 29 stycznia 2014 r.) przedawniło się z upływem trzyletniego terminu wynikającego wprost z art. 160 a ust 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym liczonego od daty wymagalności poszczególnych rat tj. najpóźniej z dniem 16 września 2010 r.

Strona powodowa nie zgłosiła jakiegokolwiek zarzutu, a tym bardziej dowodu na okoliczność przerwania czy zawieszenia biegu terminu przedawnienia już po uznaniu długu przez pozwaną. Zatem mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy stwierdzić należy, że podniesiony przez pozwaną P. S. (1) zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że także roszczenie o odsetki za opóźnienie, które co do zasady jako świadczenie okresowe podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia, uległo przedawnieniu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (zob. uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005r., III CZP 42/04, publik. OSNC 2005/9/149). Z uwagi na powyższe uległa przedawnieniu także wierzytelność o zapłatę skapitalizowanych odsetek w wysokości 1 273,20 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c., art. 124 § 1 k.c. i art. 160a ust 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oddalił powództwo, o czym orzeczono w sentencji wyroku.